

Những hạt đậu

Biết gì không? Một đứa con gái quái dị như tao cũng cần được ai đó yêu thương lắm chứ? Nếu như 17 tuổi tao có mày để nắm tay, thì 18 tuổi – tao cũng cần được yêu thương ai đó

Nhi có một gương mặt lạnh lùng cùng đôi mắt mí lót không thiện cảm cho lắm. Để che giấu thân hình quá mỏng manh, nó thường mặc nhiều lớp áo với những khối màu tối và u ám. Nhiều khi nó thầm cảm ơn ai đó vì đã phát minh ra túi áo và mắt kính. Nhờ có chúng, đôi bàn tay mới thôi không thừa thãi và đôi mắt sẽ dễ dàng che giấu sự cô độc sau lớp kính dày. Được đặt biệt danh là kẻ bất thường, thế giới xung quanh Nhi cũng bất thường biết bao. Như cái túi xách hình đinh tán nó tha đi khắp nơi, như những đôi giày boot kỳ quái nó luôn mang trong mọi thời tiết. Không ai có thể chơi với nó, ngoại trừ Đăng.

Đăng sở hữu vẻ ngoài gầy guộc. Khi đi cùng cặp kính cận tròn to choán hết cả khuôn mặt, trông Đăng không khác gì Nobita phiên bản Xeko ốm yếu. Đăng có thói quen kỳ dị: Mua sổ và chất đầy nhà. Mỗi lần buồn buồn lại lấy ra hít hà và ngắm nghía. Một mảnh ghép hoàn hảo của Nhi, là người mà Nhi thường nói vui là “Cặp đôi hoàn cảnh”. Tụi nó đi với nhau từ những năm cấp 2, rồi lên cấp 3. Nhi cảm thấy may mắn vì có Đăng ở bên.

Thật sự thì con người ta dù kỳ dị đến đâu cũng không thể thoát khỏi cảm giác cô đơn đến xám hồn mỗi khi ngồi thu lu một góc lớp trong giờ ra chơi, đứng một mình gần trụ bóng rổ khi mọi người đang xôn xao ở góc sân với những chàng trai đình đám, hoặc đơn giản chỉ là khi lên danh sách tham gia party cuối năm của lớp, nó như chưa bao giờ tồn tại. Để sót, quên hoặc không chú tâm luôn là lý do người ta đưa ra để bao che cho sự xa cách có chủ ý của mọi người. Cho nên Nhi luôn nhớ như in cái ngày Đăng xuất hiện từ cái xó xỉnh nào đó, bước tới bên nó và nói: “Sao lại đứng một mình vậy? Đi ăn không? Cantin mới có món chè đậu ngon tuyệt”.

Tới tận sau này, Nhi mới thấy cực kỳ biết ơn giây phút đó, cái giây phút mà Nhi biết từ đây nó sẽ thôi một mình. Khi người ta lên cấp ba, bỗng nhiên có biết bao thay đổi. Về ngoại hình, lẫn tính tình. Trái ngược với vẻ lầm lì càng

ngày càng được tô đậm, Đẳng bỗng hóa dễ nhìn và thu hút. Trào lưu unisex lên ngôi, đôi chân khẳng khiu của cậu ta bỗng chốc vừa khít với những đôi skinny thời thượng. Theo đó, kiến thức và gu thời trang của Đẳng bỗng tiến bộ vượt bậc. Khi đi trong sân trường, biết bao ánh mắt ngoái nhìn. Và vô tình, tình cảnh này khiến kẻ đồng hành bỗng chốc trở nên tội nghiệp.

Đẳng đã bao lần thử khoác lên người Nhi một đồng quần áo và phụ kiện phong cách. Nhưng tuyệt nhiên, chúng bị chủ nhân lờ đi một cách mạnh bạo. Nhi vẫn trung thành với gam màu tối nặng nề của mình. Duy nhất một điều, khuôn mặt nó – như một phép màu – bỗng trở nên cá tính khủng khiếp. Nhất là đôi lông mi – giống như được dưỡng bằng một dung dịch thật kỳ nào đó – hóa dày và cong như tấm rèm kỳ diệu. Tất cả khiến mọi đường nét khuôn mặt bỗng hóa sắc sảo và đẹp lung linh. Đến cả Đẳng, sau một đêm ngủ lại nhà Nhi, thì cũng đã phải thốt lên: “Mày ăn cái quái gì mà đẹp thế hả?” ngay trong buổi sáng thức giấc, quay qua và chạm phải gương mặt đang ngái ngủ ấy. Nhi làu bàu: “Chẳng ăn gì. Chỉ là tao đẹp thì đẹp, vậy thôi. Thật sai lầm khi một người đẹp như tao giờ đây còn nằm đây với mày”.

- Này, thích thằng Phi A4 không? Cái thằng mà “Vạn người mê” ấy?

- Mày nghĩ sao khi bên cạnh tao bây giờ cũng có một thằng “Khối người say” nằm đây mà tao lại phải đi kết đôi với cái thằng dấm dớ dở người có huyền thoại tè dầm khi đã 17 đó?

- Hừm...đơn giản là bất cứ ai đó – khi ở tuổi 17 – đều cần có ai đó để thích hoặc nhớ thương.

- Tao khác người từ khi 7 tuổi rồi Đẳng à. Không cần chờ tới 17 đâu.

- Này! – Đẳng ngập ngừng, xoay hẳn người lại như vừa phát hiện ra một điều gì đó thú vị nhất quả đất – Có phải bây giờ chúng ta đã 17, nhưng chưa một lần nắm tay ai đó khác đúng không?

- Đúng. Thì sao?

- Mày lạnh lùng một cách đáng sợ, Nhi à.

Nói rồi Đăng giơ tay ra, ôm ngang người Nhi và nắm chặt bàn tay của nó. Tay Nhi gầy guộc, da mỏng và nổi gân xanh. Không khó để có thể ôm trọn bàn tay ấy. Đăng siết nhẹ. Cái nắm tay sáng sớm khiến Nhi bất ngờ. Nhi nằm im, chợt nhớ về cái ngày tụi nó gặp nhau lần đầu, khẽ hỏi nhỏ: “Đăng này, mày nhớ cái ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu tao vào cái ngày mình gặp nhau lần đầu không? Tao đã nghĩ: Không thể chấp nhận cái việc có một đứa bạn không biết rằng mình không ăn được tất cả các loại chè đậu. Thế đấy”. Đăng cười. “Chỉ đơn giản là tao bỗng dưng muốn làm bạn với mày. Bất chấp tất”.

Sau này khi họ lớn lên, đoạn hội thoại sáng tinh mơ hôm đó vẫn còn in dấu hằn. Không thể phai mờ.

Hết năm 11, khi cả hai lên 12, Phi “Vạn người mê” – vào một ngày đẹp trời – đã vô tình chớp được khoảnh khắc Nhi đứng tựa lan can và nhắm nghiền mắt (lý do thật sự cho cái hành động hết sức sến súa này cũng chẳng có gì to lớn cho cam: Đêm qua nó thức luyện phim tới 3 giờ sáng). Cậu ta giật mình nhận ra cô nàng im lặng và kỳ dị nhất trong lớp hóa ra cũng đẹp đấy chứ. Ít nhất là ở cô ta hiện lên vẻ gì đó thật tự tin và lôi cuốn. Kiểu như “Đây là thế giới của riêng tôi, rất khó để bước vào nhưng vào rồi thì sẽ chẳng muốn ra”. Và đúng là như thế – Phi muốn khám phá thế giới ấy.

Rất nhanh chóng, cậu ta kết thân với Đăng, bất kể trước đó Phi không ưa Đăng tẹo nào. Đối với một thằng con trai mê thể thao, bóng rổ và đi tập gym hàng tuần, thì cái thân hình mỏng dính cùng những bộ đồ màu sắc lả lướt của Đăng luôn khiến Phi mắc nghẹn. Đăng không tỏ rõ thái độ nào trước sự thân thiết đến bất ngờ của Phi. Tình bơ, hờ hững. Hỏi gì, trả lời nấy. Không khó để Phi có được số điện thoại và email của Nhi. Bằng sự ngạc nhiên bình thường nhất, Đăng hỏi lý do. Phi mỉm cười, vẻ tự tin và kiêu ngạo hiện rõ lên khuôn mặt: “Cô bạn Nhi của cậu nhìn thật hay. Có lẽ tớ nên đổi gu chút xíu”. Không ai nhận ra trong mắt Đăng như có lửa.

- Này Nhi, hôm qua mày đi chơi với Phi hả? Vui không?

- Vui.

- Kể nghe.

- Phi có não. Nói chuyện được. Phần nghe phần nhìn đều ổn.

- Gì nữa?

- Phi cũng không ăn được các thể loại đậu như tao. – Nhi bỗng quay qua và cười toe với Đăng – Nhiêu đó thôi cũng đủ làm tao sướng điên vì kiếm được đồng minh.

- Tao nói với nó điều đấy chứ đâu.

- Tao không quan tâm ai nói. Nhưng ít nhất Phi đã không rủ tao đi ăn chè đậu ngay trong lần đầu tiên gặp nhau như mày – Nhi thè lưỡi, vẻ xía xói hiện rõ.

- Tại sao mày không gọi là “nó” thay vì “Phi” như những lúc bình thường mình bàn về cái thằng dở hơi nào đấy?

Nhi đứng lại, nhúu mày: “Tao không biết. Nhưng có lẽ vì...Phi không phải thằng dở hơi”.

Thời gian sau đó, Nhi bỗng nhiên thay đổi. Cười nhiều hơn. Khuôn mặt bớt u ám hơn. Và đi với Đăng ít hơn. Đôi ba lần, nó lạnh lùng thản nhiên hủy hẹn đi mua sổ với Đăng chỉ vì Phi hứng lên rủ nó đi chơi. Những lúc ấy, Đăng đi một mình và đứng rất lâu bên kệ sách bày vô vàn những cuốn sổ đầy màu sắc. Nó tự dưng không muốn mua nữa. Mọi đam mê bỗng nhiên tan biến. Nó chỉ còn biết đứng nhìn, lật ngấm và cất lại, cảm thấy buồn khủng khiếp. Như khi người ta đánh mất một thứ gì đó quý giá. Vô thức, nó lấy cây bút và ghi lên trang cuối của tất cả những cuốn sổ đẹp nhất ở tiệm lúc đó hai chữ Nhi Nhi. Lén lút. Ngắn gọn. Thân thương. Và suốt quãng đường về, Đăng không biết vì sao cậu lại hành động như vậy.

Một tối nọ, Nhi và Đăng cãi nhau một trận toí bời. Sau hơn 5 năm bên nhau, chưa bao giờ tụi nó gây nhau đến vậy. Đăng dám chắc chắn cái thằng hồi chiều nó gặp là Phi, cái thằng mà công khai ôm eo một con nhỏ tóc vàng đưa đòi trong quán cà phê đó. Chuyện sẽ chẳng có gì lạ. Nếu như ngày hôm trước cậu ta không nói với Nhi rằng họ yêu nhau đi. Nếu như Đăng không chứng kiến cảnh Nhi cười mím rất lâu sau lời tỏ tình đó.

Nếu như Nhi không phải là Nhi Nhi mà cậu quý mến. Và rõ ràng Phi là một

thằng con trai tồi tệ. Những đứa con gái đang yêu – dù bình thường nó có thông minh đến kỳ dị như thế nào đi nữa – thì trong tình yêu vẫn ngốc nghếch như thường. Nhi không tin bất cứ lời nào Đăng nói. Nó bướng bỉnh và nói những lời cay nghiệt với Đăng. Vào giây phút Nhi quay đi, Đăng đã kéo tay nó lại và hỏi: “Vì cái gì vậy Nhi? Vì cái gì mà mày bỏ rơi tao suốt như thế?”.

Nhi lặng đi sau câu hỏi đó. Một lát sau, nó khê khàng: “Biết gì không? Một đứa con gái quái dị như tao cũng cần được ai đó yêu thương lắm chứ? Phi bảo yêu quý tao, vì tao đặc biệt,. Chưa bao giờ tao được nghe những lời nói như vậy cả Đăng à. Nếu như 17 tuổi tao có mày để nắm tay, thì 18 tuổi – tao cũng cần được yêu thương ai đó”. Nói xong Nhi bước đi vội, chẳng thể nghe rõ trong cổ họng của chàng trai 18 lí nhí không thành tiếng câu nói: “Có tao đây mà”. Đăng đứng lặng. Dáng đứng gầy guộc in trên con đường mòn hoang hoải.

Tụi nó giận nhau lâu thật lâu. Đăng dường không thiết tha gì nữa ngoài việc nghĩ mãi về Nhi. Cậu nhanh chóng nhận ra, mình đã dành cho cô bạn kỳ dị ấy thứ tình cảm thật khác lạ. Nó không đơn thuần là tình bạn giữa hai kẻ cô đơn nữa. Như lúc này đây, mọi thứ về Nhi bỗng nhiên hiện rõ nét. Những cái áo khoác tối màu, làn mi dày, đôi boot cũ kỹ xộc xệch nhưng tuyệt đẹp, cả thói quen luôn cho tay vào túi áo phải nữa.

Phát hiện đơn giản, nhưng đủ gây xúc động mạnh. Cậu thằng thốt nhận ra, ngay từ buổi sáng diệu kỳ ở nhà Nhi hôm đó, cái nắm tay ấy không đơn giản là một cái nắm tay của tình bạn. Biết bao tình cảm cậu đã gửi trao trong hành động đó, một cách vô thức. Tình yêu, tuổi trẻ, chân thành, đậm sâu. Cho nên cái không khí lạnh lùng và xa cách này khiến Đăng buồn bã không nguôi. Cậu rất muốn gặp Nhi và nói đơn giản: “Tao nhớ mày”. Đơn giản vậy thôi, mà sao khó khăn quá.

Kỳ thi cuối cùng trải qua trong im lặng. Một buổi sáng đẹp trời, Nhi bỗng xuất hiện trước cửa nhà Đăng và rủ Đăng đi ăn. Một cách thản nhiên, như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhi đề nghị đi ăn chè đậu. Lời đề nghị khiến Đăng đứng sững. “Có lẽ tao nên tập ăn đậu. Đậu tốt cho sức khỏe mà, đúng không?”. Đăng tức giận nghĩ thầm trong bụng: “Chứ không phải do thằng

khốn đó đã nói rằng đậu tốt cho sức khỏe à?”.

Nhưng cậu vẫn im lặng đi bên cạnh. Đăng gọi cho Nhi một ly chè thập cẩm: “Mới tập ăn, đừng ăn chè toàn đậu. Món này cũng có đậu nhưng ít hơn”. Khi Nhi nuốt muống chè đầu tiên vô bụng, Đăng chợt muốn phì cười. Chưa thấy được ai ăn chè mà lại đau khổ đến vậy. Đăng nhìn vào đôi mi cong của Nhi, nhớ về khoảng thời gian đã qua. Cuộc đời thật đẹp biết bao khi một khoảnh khắc bất ngờ nào đó, ta nhận ra thật ấm áp khi nghĩ về một người khác. Rằng ta chẳng bao giờ muốn quên cái buổi sáng có cái nắm tay bất ngờ, những buổi chiều lang thang lòng sỏi, những giờ phút mà ta hạnh phúc vì có ai đó kề bên và sẽ chia biết bao nhiêu điều kỳ lạ.

Đăng giật vội cốc chè trên tay Nhi và nhẹ nhàng: “Đưa đây.”. Sau đó cậu kiên nhẫn ngồi vớt hết những hạt đậu trong cốc ra. Khi ngẩng mặt lên, đã thấy mắt Nhi đầy nước.

- Diên à? Tự nhiên khóc.

- Mà biết gì không Đăng? Tao chợt nhớ ra là từ khi quen biết tao, mày đã bỏ hẳn cái món chè đậu mà mày từng yêu thích đúng không?

- Đúng. Vì tao sợ mày nghỉ chơi với tao vì cái lý do đó.

- Cảm ơn mày, Đăng.

- Lý do cho buổi đi chơi hôm nay đó hả?

- Không – Nhi ngập ngừng – Đơn giản là...một thời gian dài không gặp, tao nhận ra là tao nhớ mày kinh khủng khiếp.

- Còn Phi?

- Đừng nói nữa – Mi cong sụp xuống, nhưng ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ bướng bỉnh – Tao chia tay rồi.

- Phi biết ăn chè đậu đúng không? Và đã nói dối mày? Và mày đã phát hiện ra và đòi chia tay?

- Sao mày biết? – Nhi trố mắt.

- Đơn giản là tao biết. Tao biết tất. Không cần lý do. Giống như sau bao nhiêu chuyện, tao vẫn bên mày không lý do vậy. Ly chè không còn một hạt đậu nào. Phút chốc, Nhi nhận ra Đăng vẫn ở đây, bên Nhi, sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Mọi thứ rõ ràng như một thước phim chậm. Nhi ngồi đó, khóc lặng. Nhưng nhiều, đến mức Đăng phải gắt lên: “Khóc gì mà lắm thế hả? Tính tiền rồi đi mua sổ với tao”. Nhi phì cười, nắm chặt tay Đăng bước ra khỏi quán. Sau vài phút yên lặng, Nhi khẽ đưa cánh tay. Đăng ngoảnh nhìn, đôi mắt nheo lại dưới ánh nắng, tò mò. Nhi cười bình yên và nói bình thản: “Mày biết không? Hôm qua có một con điên nào đó cứ đứng khóc mãi trong nhà sách.

Giữa những kệ hàng màu sắc rực rỡ. Sau khi nó tình cờ phát hiện rất cả các trang cuối cùng trong những cuốn sổ ở đó, đều có ghi tên nó. Theo mày thì cái đứa làm chuyện ấy có bị khùng không?”. Đăng không đứng lại. Cậu cười thành tiếng trong lòng và nói: “Cái đó tao không chắc. Nhưng tao nghĩ nó có nào. Nói chuyện được. Phần nghe phần nhìn đều ổn. Và quan trọng nhất, là nó có thể làm tất cả cho cái con điên được ghi tên trong mấy cuốn sổ đẹp đẽ ấy, Nhi ạ”